

behöfver, att det produktiva arbetet aftager och slutligen upphör, att fattigdom och brott florerar, och att den enskilda samt allmänna nöden, som allaredan inträdt, mer och mer framstår.

Visserligen hafva gång efter annan röster höjt sig i vissa delar af frågan, såsom: kapitalisering af räntan, skjuts- och vägunderhållnings-frågorna, nu sist roteringens upphörande. Hvad den första af dessa frågor angår, är det ett munväder, framflossadt för att fördröja frågan, och som för öfrigt är utförbart, emedan några medel att kapitalisera med ej finnes hos skattebonden, och de öfriga, lika med denna, ställd på tidsutdrägt, tills — det är för sent.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 25 Januari 1869.

Carl Larsson

från Elfsborgs Län.

N:o 63.

Af Herr Carl Larsson från Elfsborgs län: Om tvistemåls fullföljande från underrätt genom besvär i stället för vad.

Som det ej så sällan förekommer, att domrarne på landet väl genom kungörelser tillkännagifva när ting börjar, men ej när det slutar, hvilket kan inträffa 6 å 8, ja 12 veckor efter dess början, och som utslagen i civila saker vanligen afkunnas och dateras denna sista dag af tinget, ofta händer att den rättsökande ej får någon underrättelse om sistsagde dag, inträffar att denne kan gå miste om ändrings sökande genom vad. Kommer då dertill att domaren icke är boende inom domsagan eller ute på förrättningar, är det nära nog omöjligt under de föreskrifna åtta dagarne att genom erlagdt vad få sin talan förvarad. Af denna anledning vågar jag föreslå:

det Riksdagen ville upphäfva den lag, som förutsätter vad från underrätterna, och i det stället förordna, att alla civila saker

kunna, likasom i åverkan och mindre brottmål, fullföljas till högre domstol genom besvär, men med en något mera utsträckt tid än dessa för fullföljd, och att domare i alla dommar föreskrifva de prestanda, den ändringssökande har att iakttaga för fullföljd till högre domstol, antingen den sökande vill begagna sig deraf eller intet.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 25 Januari 1869.

Carl Larsson

från Elfsborgs län.

N:o 64.

Af Herr **Pehr Ericsson**: Om ett tillägg i 9 § af Kongl. förordningen den 13 Juli 1853, angående fattigvården i riket.

I samma mån som fattigvården blir mer och mer betungande, fästes uppmärksamheten vid de brister som förefinnas i de stadganden som röra fattigvården.

Om dessa stadganden ej äro fullt klara och tydliga, uppstår derigenom tvister och rättegångar vid deras tillämpning. För att i möjligaste måtto förekomma sådana tvister tillhör det den lagstiftande magten att förtydliga dessa stadganden.

Uti 9 § af Kongl. Förordningen angående fattigvården i Riket af den 13 Juli 1853 finnes väl föreskrifvet, att då fattighjon intages på fattighus eller till full försörjning emottages, skall allt hvad fattighjonet eger tillfalla fattigvården jemte den egendom som sedermera tillfaller fattighjonet, så vida fattighjonets försörjning af fattigvården fortfarande utgöres, men huruvida fattigvårdssamhälle eger rätt att af fattighjon som genom tillfallet arf eller erhållen gåfva och dylikt blifvit satt i tillfälle att sig sjelf försörja, erhålla någon godtgörelse för den kostnad som fattigvården för detsamma fått vidkännas, derom lemna berörda författning ej någon föreskrift. Med rättvisa och billighet synes det likväl vara förenligt, att då sådana fall inträffa, att fattighjon erhåller tillgångar att sig sjelf försörja, det äfven tillika